

2560

פרוטוקול מס' 25/ג

מישיבת ועדת הכנסת ביום שלישי, י"ב
באדר תשי"ח (4.3.1958) בשעה 8.30

נ ו כ ח ו : חברי הוועדה:

- נ. א. אזנטיה - היו"ר
- ע. א. איכילוב
- א. א. אלטמן
- ש. ב. בבה
- ס. ח. ח'ניפס
- ש. י. יוניצ'מן
- ק. כהנא
- י. כסה
- ד. ליבשיץ
- ח. למדן
- ג. מועדי
- י. ש. רוזנברג
- ש. שורש
- א. תלמי

מוזמנים:

- מר א. ידן - משנה ליוע"מ לממשלה
- מר ז. שר - יועץ משפטי
- מר א. צידון - סגן מזכ"ר הכנסת.

א. סדר-היום: שינוי החלטת הוועדה בענין הזמן שיוקצב לדיון בחוק מס-הכנסה (תוספת פחת על נכסים עסקיים) תשי"ח-1958.

ב. המשך הדיון בחוק הגמלאות לחברי-הכנסת (קריאה שניה בוועדה)

א. שינוי החלטת הוועדה בענין הזמן שיוקצב לדיון בחוק מס-הכנסה (תוספת פחת על נכסים עסקיים) תשי"ח - 1958:

היו"ר נ. א. אזנטיה: נתבקשו לשנות את החלטתנו הקודמת להקציב לדיון זה 6 שעות. אני מציע לשנות את ההחלטה ולהקציב 3 שעות לדיון.

2. איכילוב: ענין זה מסעיר בארץ את התעשיינים והחקלאים - לכן א-אפשר לקצץ בצורה כזאת בדיון. אני מוכן להסכים לחמש שעות.

ה ו ח ל ט

א. לשנות את ההחלטה הקודמת בענין זה.
ב. להקציב לדיון בחוק מס-הכנסה (תוספת פחת על נכסים עסקיים) תשי"ח - 1958 - 4 שעות.

בדברונני למסור לחברי הוועדה, כי סמך
החבר, חשב הכנסת משעה 11 לפנות

א. ציפוי:

ולא משעה 14.00.

ג. המשך הדיון בחוק הגמלאות לחברי-הכנסת (קריאה שניה):

סעיף 7:198

בשבוע שעבר דנו בכל הסעיפים עד סעיף 7.
נחזור לדון בסעיפים הקודמים, אם דברים

ב. אזניה:

מבקש זאת. נדון עתה בסעיף 7.

אני מציע תוספת לסעיף 7: אם חבר-הכנסת
קובע בצוואתו, יינתן המענק הזה למי שהוא
קובע. אם הוא רוצה בכך, הוא יכול להשאיר את הכסף למוסד ציבורי. אני
מוכן להסכים לכך שהוא רשאי להשאיר את הכסף לקרוביו או למוסד ציבורי.

ע. איכילוב:

לא נכניס לכאן דברים שאינם בשום חוק אחר,
ואינם גם אצל השרים.

היו"ר ב. אזניה:

אני מסכים לדברי ח"ה איכילוב. חבר-הכנסת
רשאי להשאיר את הכסף למוסד ציבורי במקום
להשאירו לקרוביו. מדוע לא יהא רשאי לצוות את כספו לבית-חולים. לכך,
אפשר לכתוב כאן "אם לא ציווה אחרת".

ש. יוניצ'מן:

ש. שורש:
יש כאן שני דברים נפרדים. יש טכניקת
בגובה של 12 חודשי משכורת שהמשפחה מסוגלת
אחרי מותו. את הסכום הזה יכולים לקבל רק השאירים. הסכום השני הוא
המענק בגובה של 11%, במקרה שלא הגיעה קיצבה. את החלק הזה הוא יכול
לצוות למי שירצה.

י. כסה:
בשני המקרים אני מתנגד להצעתו של ח"ה
איכילוב. גם המשכורת של 12 חודש, וגם
ה-11% ניתנים למשפחתו של חבר-הכנסת שנפטר מתוך דאגה למשפחה. צורך
יו"ר הוועדה, שענין זה רק יסבך אותנו.

ש. נבה:
אנחנו מתווכחים על דבר שאיננו בסעיף הזה.
פה מדובר על משכורת שתשולם לשאירים במשך
12 חודש. בסעיף 4 מדובר על 11% שישולמו לחבר-הכנסת הפורש מן הכנסת
בטרם היה זכאי לקיצבה.

לגופו של ענין נראה לי שח"ה שורש
צודק בהצעתו. זה הנוהג הקיים גם היום. אין אנו באים לגרוע מן
הקיים ולהרע את מצבם. המשכורת ניתנת למשפחה, אבל את ה-11% אנו
רואים ככספו של ח"ה הנפטר והוא רשאי לצוות למי שירצה. אני מציע
לקבל את הצעת ח"ה שורש.

היו"ר ב. אזניה:
אני מבקש שלא נכניס לחוק הזה דברים שאינם
בחוקים מקבילים. איננו יכולים להגיד מעל
דוכן הכנסת שאנו נותנים לעצמנו זכויות שאינן ניתנות לשרים או לעובדי
מדינה אחרים. מדוע לא יכול היה להיות אותו הדבר בחוק השרים?

ש. גבה:

בחוקים אחרים אין ענין של 11%. השרים זכאים לקיצבה אחרי שנתיים.

ש. שורש:

הצעת נהגעת לסעיף 9.

ז. שר:

לפי סעיף 8 באותו יום שבו חדלו שאיריו של חבר-הכנסת לקבל את המשכורת - כלומר, שנה אחרי מותו - הם יהיה זכאים לקבל, כל זמן שהם בגדר שאירים, את אותה פנסיה שהיתה משתלמת לחבר-הכנסת אלמלא נפטר, אלא פרש ביום שבו חדלו לקבל משכורת.

היו"ר ב. אזניה:

הניסוח אינו טוב. לא ייתכן שתחילתו של סעיף 7 ותחילתו של סעיף 8 יהיה מנוסחים נאותה צורה.

ז. שר:

קודם נוסחו הדברים בסעיף אחד, אלא שאתם עוררתם את השאלה של שאיריו של חבר-הכנסת שנפטר והם לא היו זכאים לפנסיה. לכן היה צורך להכניס את סעיף 9.

אם נוסח את הסעיפים 9, 8 ו-7, התוצאה תהיה שמישהו יקופח מזה. סעיף 8 אינו ברור. לדעתי יש להתחיל אותו במלים: "מן היום שבו חדל חבר-הכנסת לקבל משכורת". לפי סעיף 7 הם יהיו זכאים לקבל קיצבה חדשית בשעור שהיה מקבל חבר-הכנסת אילו לא נפטר, אלא חדל להיות חבר-הכנסת.

היו"ר ב. אזניה:

לשם מה בכלל נחוץ הסעיף הזה?

ז. שר:

הסעיף הזה מגביל את הזכות לשאירים.

ע. איכילוב:

היה נוהג לשלם למשפחתו של חבר-כנסת שנפטר את המשכורת של החודש שבו נפטר ועוד משכורת של 12 חודש. עד עכשיו זה היה בבחינת חסד. כיום, אם אנו מכניסים את זה לחוק, זה יהיה חוקי.

אחר-כך אנחנו מדברים על גמלה ואומרים שאם חבר-הכנסת שנפטר לא היה זכאי לקיצבה משפחתו מקבלת גמלה.

את הסכום של 12 חודשי משכורת ראינו כמענק, כדבר שבא בזכות. אני מבין שמעיקר זה בא כדי להבטיח שלא יקבלו יחד שני הדברים. יוצא שהממשלה מרוויחה 12 חודשי קיצבה, ע"י זה שנותנים את המענק. לדעתי, אין הדבר הזה נאה.

היו"ר ב. אזניה:

נפטר חבר-הכנסת מקבלים שאיריו קיצבה. הם אינם מקבלים שני דברים. מענק נותנים רק

למי שלא זכאי לקיצבה.

ז. שר:

אם כך - סעיף 7 אינו מבטא את מה שאתם רוצים.

ע. איכילוב:

עכשיו אני רואה שמעיקר 7 אינו מנוסח היטב. הכוונה היא לא 12 חודשים, כל חודש, אלא מענק בגובה של 12 חודשי משכורת.

א. ידין:
 סעיף 20 קובע שבמקרה שח"הכ אשר מקבל קיצבה נפטר, ממשיכים לשלם קיצבה זו לשאייריו. אבל אם הוא נפטר בשעה שהוא מכהן בכנסת, קובע סעיף 8 שמסלמים למשפחה את אותה קיצבה שהיתה מגיעה לו, אילו חי. סעיף 9 קובע שבמקרה שלא מגיעה קיצבה מסלמים למשפחה את המענק שהיה מסלמים לחבר-הכנסת לפי סעיף 4. סעיף 7 דוחה את כל הסידורים האלה לשנה אחת אחרי מותו. אינני יודע אם זה נכון אבל זוהי קטוצאה של הטעמים האלה.

ה. למדן:
 נדמה לי שבישיבות הקודמות היה ברור: ראשית, שכאשר חדל אדם להיות חבר-הכנסת, גמלה מגיעה לו קיצבה, מחזירים לו את ה-11%. אם הוא חוזר להיות חבר-הכנסת ניתנת לו הבריירה להחזיר את אותם 11% ולהמשיך ברצפות.

שנית, כאשר הוא נפטר בטרם היה זכאי לקיצבה, נותנים למשפחתו 12 חדשי משכורת. אני הבינותי שאלה הם תשלומים חודשיים, כדי לתת אפשרות למשפחתו להסתדר.

שלישית, הוא נפטר וזכאי לגמלא, הבינותי שהוא אינו מקבל את ה-11%, אלא רק סכום בשעור 12 חדשי משכורת, כי 11% מבטיחים את הקיצבה. (א. ידין: נכון, זה אלטרנטיבי). הקיצבה צריכה להתחיל תיכף.

ג. ניר:
 השאלה היא אם אותה שנה שבה תמשיך המשפחה לקבל משכורת תחשב במנין תקופת הכהונה או לא. ז"א אם אדם נפטר כאשר היה 5 שנים בכנסת, 12 חודשיים שנה זו, יוצא שניהן בכנסת 6 שנים ולכן זכאי הוא לקיצבה. אין כל הצדקה להוסיף שנה זו.

ש. יוניצ'מן:
 כאשר מסלמים בפעם אחת - אין הצטרפות של אותה שנה.

ג. ניר:
 כפי שכבר אמרתי, אין הצדקה להוסיף שנה זו. אם אנו נחליט שאין מצרפים אותה והמשפחה תקבל סכום בשעור של 12 משכורות, לא תהיינה שום שאלות.

היו"ר ב. אזניה:
 לדעתי כל ענין המענק של 12 חדשי משכורת הוא מיותר. כי אחת משתי אלו: או שמקבלים קיצבה או שמקבלים 11%. אנו רוצים לדאוג לשאירים, ואנו דואגים להם, כי הם יקבלו קיצבה או מענק.

ש. שורש:
 עלינו לקבוע כמה עקרונות. העקרון הראשון צריך להיות, שמי שמקבל קיצבה אינו מקבל מענק. מענק מקבל רק מי שאינו זכאי לקיצבה.

שנית, התשלומים צריכים להיות חודשיים ולא צריך לתת תשלום חד-פעמי. אם התשלום יהיה חד-פעמי תתעוררנה שאלות ירושה. אני מציע שבחוק ייאמר במפורש שהתשלומים יהיו חודשיים.

היו"ר ב. אזניה:
 עד היום נהגנו לשלם את הכסף במענק אחד.

ה. למדן:
 אפשר לכתוב שהם רשאים לקבל את הכסף בצורת מענק חד-פעמי או בצורת משכורת חדשית.

ש. שורש: לי נראה שהדבר הזה הרבה יותר קל. מי שמקבל קיצבה אינו מקבל מענק. אם אכן מחליטים על-כך, יש לתקן את סעיף 7.

ז. שר: אפשר לצרף סעיף 7 לסעיף 9.

מתעוררת אצלי עוד שאלה בעקבות שאלתו של ח"הכ ניר. מה זאת משכורת? אם המשכורת כוללת 11% המצטרפים לזכותו של העובד בקופת המדינה, הרי התקופה שבה משתלמת המשכורת צריכה לבוא במנין תקופת הכהונה. אם המשכורת אינה כוללת 11%, מבחינת עצם יצירת הקרן לתשלום הקיצבה, ה-11% מהווים יסוד לתשלום הקרן.

ש. בנה: אני מציע להפסיק לרגע את הוויכוח בשאלה אם זה מענק או משכורת. נקרא לזה מענק חד-פעמי, כפי שהיה נקרא עד כה. הנוהג עד כה היה שלמספחתו של חבר-הכנסת שנפטר שילמו גימלא בתור מענק חד-פעמי. בעיית הירושה מתעוררת בלאו הכי - אם זה תשלום חד-פעמי או אם זה תשלום חדשי. זה היה הנוהג הקיים עד כה. בא ח"הכ איכילוב ומציע להשוות את הדבר לגבי כל הנפטרים.

אפשר לצאת מתוך הנחה אחת, שכל ענין הקיצבות נובע רק לחברי-הכנסת החיים; אפשר לצאת מתוך הנחה שניה ולאמר שאם חבר-כנסת נפטר, רשאית משפחתו למענק, בין הוא זכאי לקיצבה ובין אם איננו זכאי לה. ז"א שבכל מקרה תהיה המשפחה זכאית למענק בגובה של 12 חדשי משכורת.

אני מציע להפריד בין בעיית המענק לבין בעיית הקיצבה או האחוזים.

היו"ר ב. אזניה: אני מציע שנתחיל מן הקיצבה. אם נפטר חבר-הכנסת שהיה זכאי לקיצבה, תשלום הקיצבה לשאיריו. אם לא היה זכאי לקיצבה יקבלו השאירים או שנת משכורת, או 11% הכל לפי הסכום הגדול יותר.

ח. למדן: את ה-11% מחזירים לחבר הכנסת, גם אם הוא נפטר, מפני שהכסף הוא שלו.

י. כסה: חבר כנסת שנפטר לפני שהיה זכאי לקיצבה, מקנה לשאיריו זכות לקבל 13 חדשי משכורת למעשה ועוד 11%. חבר כנסת שנפטר והיה זכאי לקיצבה - מקבלת משפחתו את הקיצבה מיד.

א. ירין: אני מבין שאין חילוקי דעות על כך כי שאיריו של חבר כנסת שהיה זכאי לקיצבה ונפטר, מקבלים את הקיצבה, אלא שלפי הסעיף הזה מתחילים לשלם לו את הקיצבה אחרי 12 חודש. לפי הצעת היושב-ראש, אם הוא לוקח בחשבון את הסכום היותר גדול, הרי השאירים נמצאים בדרך כלל באותו מצב שאישי בעצמו: הגיעה לו קיצבה - מגיעה להם קיצבה. לא הגיעה לו קיצבה - לא מגיעה להם הקיצבה. אותם ה-11% מגיעים גם להם. יכולה להתעורר השאלה שבשעה שהוא נפטר ה-11% לפי סעיף 4 מהווים סכום יותר נמוך מאשר 12 חודשי משכורת. במקרה כזה, זאת אומרת, יש להשלים את הסכום עד לגובה של משכורת של 12 חודש. אם הסכום עולה על המשכורת - לוקחים את הסכום הגבוה יותר.

היו"ר ב. אזניה: אני מבין שעלולה כאן להיות הרעה לגבי המצב הקיים, והרעה שאיננו חייבים לעשותה בכל זאת, אי-אפשר להכניס משכורת ברוטו ובגלל זה לא לראות שבעת פטירתו מוטל עול כפול, מפני שלפי המצב הקיים ה-11% היו משתלמים לו. כאשר הם לא ישתלמו זה לא יצטבר.

ש. יוניצ'מן: אני מבין את כל הדברים האלה כאשר המדובר הוא בחבר הכנסת עצמו. נשאלת השאלה האם יהיה גורלם של אשה וילדים כאשר חבר כנסת נפטר והוא בן 18 וכיהן בכנסת 20 שנה? אני מבין שהצעתו לסעיף 2 לא תקבל, ואני מבין גם שאין רוצים לוותר בכל הנוגע לחבר הכנסת עצמו. אבל כאשר המדובר הוא בשאירים - יש מקום לחשוב על ויתורים. ברור, שאשתו של מי שהיה חבר כנסת 16 או 20 שנה היא בגיל כזה שיהיה לה קשה להסתדר.

י.ש. רוזנברג: יושב-ראש היועדה נוקט כאן עמדה משפטית מתמטית, ואינו לוקח כלל בחשבון שיש כאן דיני נפשות. חבר כנסת נפטר, פירוש הדבר שהוא נפטר ולא פוטר. המדובר אינו באנשים עשירים או בחברי קיבוצים שיש מי שיודאג להם. אם הייתה תקבל את הקיצבה שהגיעה לבעלה אחרי 6 שנות כהונה, זאת אומרת שתקבל 24%. אם בשאר ילדים בבית, הם זקוקים לשנה או שתי שנים כדי לסדר את עניניהם. לכן החלטנו בשעתו שיש לתת להם במשך שנה מסכורת ולא קיצבה. הכסף הזה ניתן להם לא כרווח, אלא משום שקרה להם אסון. (ש. יוניצ'מן: אני מסכים, אלא לא אוטומטית). אדם יכול להראות עשיר בשעה שאינו כזה. אין כאן ענין של גישה סוציאלית.

א. אלסמן: הנטייה בכל הדיונים שלנו היא להחמיר. הנה לנו נוהג מטושים וכעת רוצים לשנותו לרעה. מדוע בעשה זאת? גם עובד מדינה בשעה שהוא נפטר, מקבלת אשתו קיצבה וגם תשלום חד-פעמי. תשלום זה בקרא ביטוח. את התקציב הזה מקבלים ללא כל קשר עם הקיצבה. המדובר איננו בסכומים גדולים, אלא במקרים בודדים, לכן אני חושב שיש להשאיר את המצב הקיים. אנו קובעים דברים חדשים, אבל אין זאת אומרת שצריך לבטל בגללם את הנוהג הקיים.

ע. איכילוב: אני מציע שנבדיל בכרונותינו בין אותם הדברים שאנו דואגים בהם בשביל עצמנו ובין הדברים שאנו נלחמים עליהם למען הדורות הבאים. כאשר המדובר הוא בנו, יש מקום לחשש "מה יאמרו". איש לא יטען נגדנו כאשר נדאג לדורות הבאים.

אני מציע שנקל על עצמנו את הדיונים ובפתור את השאלות שעלו, אחת-אחת.

אני מעלה את השאלה של המשכורת של 12 החודשים - האם קושרים ענין זה לענין אחר, או שזה דבר בפני עצמו? אם קושרים - עם מה קושרים? אני יוצא מתוך ההנחה שאין קושרים את זה לכל ענין אחר ונותנים מענק בגובה של 12 חודשי משכורת, נוסף למשכורת של החודש שבו נפטר חבר הכנסת. אני מציע להחליט בשאלה אם זה ענין נפרד או לא.

היו"ר ב. אזניה: אני מציע פשרה. אני מקבל את ההצעה שיש להחליט אם קושרים ענין בענין, ואני מציע שקושרים את הענין הזה לענין הקיצבה. אם השאירים מקבלים קיצבה, זה בזלע את המענק. לא קושרים את ה-11% בענין זה זאת אומרת שאני מקבל את מה שהוצע בתוספת של 12 חודש.

ע. איכילוב: קודם כל צריך להחליט אם זה ענק נפרד או לא. אם יוחלט שזה איננו ענין נפרד - נדון ונחליט למה זה צמוד.

ה'ו"ר ב. אזניה:

ההגיון בזה הוא שהקיצבה ניתנת במשך כל חייהם של השאירים, ואילו המענק של 11% הוא חד-פעמי. כאשר אני נותן מענק חד-פעמי לשאירים, אני מוכן לתת את הסכום היותר גבוה. אבל אם אני נותן להם קיצבה, הרי זה המכסימום שהייתי נותן לחבר כנסת אילולא היה נפטר.

ש. יוניצ'מן:

אני מציע להצמיד את זה ל-50%.

י. כסה:

אני מסכים שבמקרה שהסכום הוא פחות מ-50% אין מצמידים. אבל כאשר הסכום מגיע ל-50% ומעלה - מצמידים.

ח. למדן:

התענינתי לדעת מה הוא גורל משפחתו של עובד מדינה שנפטר. נתברר לי כי אם הוא נפטר כעבור שלוש שנות שירות המשפחה מקבלת שנת משכורת. מלבד זה יש לה ביטוח הדדי בסכום 2600 לירות. אם הוא עבד חמש שנים ואלמנתו היא למעלה מגיל 40 או ילדה לו ילד, היא מקבלת קיצבה כדי 50%.

ה'ו"ר ב. אזניה:

אני מציע שנקבל את הצעתו של חבר הכנסת כסה.

ש. בנה:

אני מסכים.

א. ידין:

מה קורה עם 12 החודשים במקרה שהקיצבה היא פחות מ-50%? מה קורה עם המענק של 12 חודש בקטר לסעיף 24?

ה'ו"ר ב. אזניה:

זה מצטבר.

ע. איכילוב:

ל קיצבה באה הצעת חבר-הכנסת כסה. אם מקבלים את הצעת חבר-הכנסת כסה ממילא נופלת שאלת 11%.

א. ידין:

אני מבין שאם הצעת חבר-הכנסת כסה נתקבלה, הרי במקרה שמגיעה למשפחה קיצבה בשיעור נמוך באופן יחסי, כי אז משלימים את החסר על ידי תשלום חד-פעמי בגובה של 12 משכורות.

אני חוזר לענין המענק, כלומר לאותו מקרה שלמשפחה לא מגיעה שום קיצבה - במקרה כזה המענק לפי סעיף 4 צריך להיות בסכום שאינו נופל מסכום של 12 משכורות.

ה'ו"ר ב. אזניה:

אני מוכרח לקבל את דעתה של הוועדה. אם חבר הכנסת לא היה זכאי לקיצבה, בעת פטירתו מקבלת המשפחה את 11% שנצטברו בקופה עבורו פלוס משכורת בגובה של 12 חודשים.

ש. יוניצ'מן:

מה יהיה גורל שאיריו של חבר הכנסת שהיה בכנסת 16 שנה וטרם הגיע לגיל 250

ח.מ.

היו"ר ב. אזניה:
זוהי שאלה כבדה. הדבר עלול לשמש
תקדים ונקודת היאחזות לתביעות מסוג
זה לגבי עובדים אחרים. אם לא היה חבר הכנסת עצמו זכאי
לקיצבה בזמן פטירתו, גם שאיריו אינם זכאים לה. התעניינותי
בעניין זה ושאלתי את אנשי האיגוד המקצועי המתמחים בענייני
הפנסיה. הם אמרו לי שהעניין חמור מאד.

ח. למדן:
אם יקבעו את גיל האלמנה ולא את גילו
של חבר-הכנסת, לא יהיה הדבר חמור
כי יש כבר תקדימים לכך בחוקים אחרים. אנו יכולים להחליט
שאלמנה צריכה להיות בת 45 כדי להיות זכאית לקיצבה.

ש. יוניצ'מן: אני מסכים.

ש. בנה:
הבעיה לא תהיה אקטואלית אלא כעבור
מספר שנים.

היו"ר ב. אזניה:
אני מבין שהמסקנה צריכה להיות: היה
חבר הכנסת 26 שנה ולא הגיע לגיל 50,
אולם אלמנתו הגיעה לגיל 45 - תשלם לה הקיצבה כאילו היה
זכאי לקבל אותה.

ע. איכילוב:
אני מצמצם את כל ההצעות שהעליתי
בנקודה זאת, שתוך כדי הוויכוח אמרו
כל חברי הוועדה שהיא צודקת.
נאמר כאן כי המענק הוא בבחינת חסד
לאלמנה והיתומים. הקיצבה - שייכת לשאירים. אבל כאשר
המדובר הוא באותם 11%, הרי זה כסף של חבר-הכנסת בעצמו,
והוא בעל-בית עליהם. לדעתה הוא רשאי לצוות את הכסף
הזה לכל מי שירצה.

היו"ר ב. אזניה:
אינני מבין מדוע אנו צריכים להכניס
בחוק דבר שאיננו נמצא בחוק הגימלאות
של השרים.

י.ש. רוזנברג:
חבר-הכנסת איכילוב צודק. אך מאחר
שהרחבנו את המושג של שאירים אין צורך
לכתוב זאת.

ע. איכילוב:
ובמקרה שאין לו שאירים - מדוע לא יצווה
זאת ליורשיו? הרי זה כספו שלו.

י. כסה:
הצעתו של חבר-הכנסת איכילוב אינה צודקת,
כאשר דנים על החוק כולו. עשינו מאמצים
לקבוע זכויות חדשות למי שהן מגיעות; כלומר אם הוא משאיר קרובים.
אבל אין אנו חייבים להחליט שבמקרה שחבר-הכנסת נפטר ישלמו
את ה-11% למי שהיה נהנה מהן אילו חבר-הכנסת היה חי.

ש. שורש:
אינני שלם עם העניין הזה. חיפשנו הקלות
לגבי החיים ולא נתנו במידה מספקת את דעתנו
למצבים שיתהוו. כאשר חבר-הכנסת נפטר אחרי 7 או 8 שנות כהונה
בכנסת ונשארים אלמנה וילדים, בטרם הגיע חבר-הכנסת לגיל 50.
אנחנו אמרנו שכאשר חבר-הכנסת פורש מן הכנסת גם לאחר 16 שנות
כהונה בטרם הגיע לגיל 50 הוא יוכל להסתדר. אבל אלמנה בגיל
זה, או אלמנתו של מי שהיה חבר-כנסת 7 או 8 שנים - לאלה יש
לדאוג. אני מבקש שלא נסכם בעניין זה. אני רוצה לחפש דרך כיצד

ח.מ.

ש. שורש:

לבוא לעזרתם של אלה. ייתכן שנצטרך להפחית בדברים אחרים.
לדעתי מוטב להפחית על חשבון החיים ובלבד שנדאג לאלמנה
וליתומים.

אני מציע לא לסכם בענין זה אלא

להחליט בשבוע הבא.

היו"ר ב. אזניה: אני דואג לענין חשוב יותר: אני דואג
לכך שהחוק יגיע לכנסת. אם יתברר שיש
צורך לשכלל אותו, אפשר לעשות זאת גם כעבור שנתיים.

ע. איכילוב: יושב-ראש הוועדה צודק. עלינו לסיים
את החוק.

ה ר ח ל ט

- לנסח מחדש את הסעיפים 7, 8 ו-9 ברוח זו:
- א. היה חבר-הכנסת זכאי לקיצבה בשעת פטירתו -
יקבלו שאיריו את הקיצבה.
- ב. לא היה חבר-הכנסת זכאי לקיצבה בשעת פטירתו -
יקבלו שאיריו מענק לפי סעיף 4, וכן מענק
בגובה של 12 משכורות.
- ג. היה חבר-הכנסת, בשעת פטירתו 16 שנה בכנסת
ולא היה זכאי לקיצבה (לא הגיע לגיל 50),
והיתה אלמנתו בת 45 שנה - תקבל קיצבה,
כאילו היה חבר הכנסת שנפטר זכאי לקיצבה.
- ד. לא הגיעה הקיצבה שהיה חבר-הכנסת זכאי לה
בשעת פטירתו ל-50% - יקבלו שאיריו קיצבה
בגובה של 50%, כאילו היה חבר-הכנסת זכאי
לקיצבה בגובה זה.

ס ע י ף 10
=====

היו"ר ב. אזניה: את הסעיף הזה אנני יכולים לקבל, כי
הוא קובע שבמקרה ^{שכחתי} חבר-כנסת ששרש מן הכנסת
תמשיך משפחתו לקבל את הקיצבה. דמוקרבל קיצבוק

ה ר ח ל ט

לקבל סעיף 10, כפר שהוצע

ס ע י ף 11
=====

ח. למדן: אני מציעה שיקחו בחשבון בסעיף הזה רק
שכר אנ קיצבה הפשתלמים מאוצר המדינה.
מי יקבע מה הן הקופות הציבוריות שאותן יש לקחת בחשבון?

10/

ועדת הכנסת
4.3.58
ג'מלאות לח"הכ

ומ.

ז. שר:
בסעיף 28 של חוק שירות עובדי המדינה
יש הגדרה ורשימה של קופות ציבוריות.
כולן למעשה הן קופות ממשלתיות.

י. ש. רוזנברג: אם יש הגדרה ברורה, אפשר לקבל את זה.

ע. איכילוב:
הקושי הוא לגבי אותם המקרים שבהם אין
חבר-הכנסת מקבל משכורת שלמה, אלא חלקית
לבד.

ז. שר:
אין קושי בזה. הקיצבה אינה נפגעת ממסכרות
ניוספת, כל עוד אין ההצטרפות של כל
הכנסותיו של חבר-כנסת עולות על משכורת חבר-הכנסת אותה שעה.

ה ר ח ז

לקבל סעיף 11 כפי שהוצע.

ס ע י ף 12
=====

ש. יוניצ'מן: מה דין שכר-עבודה שבעל-הקיצבה חייב למישהו?

י. ש. רוזנברג: אם יתקבל נגד בעל-הקיצבה פסק-דין, אפשר
לעקל את רהיטיו אך לא את קיצבתו.

היו"ר ב. אזניה: אני מבין שזו שאלה לאינפורמציה בלבד.

ה ר ח ל ט

לקבל סעיף 12 כפי שהוצע.

ס ע י ף 13
=====

היו"ר ב. אזניה: האם יש בכלל צורך בסעיף זה? ועדת הכנסת
יכולה לקבוע במקרה זה.

ז. שר:
יש צורך בסעיף הזה. יכול להיות מקרה שחלק
מן השאירים אינו זקוק לקיצבה זו, ויחד
עם הכנסתם האחרת היא עולה על משכורת חבר-הכנסת אותה שעה,
ויצטרכו להחזיר את העודף לאוצר, בשעה שיהיו שאירים אחרים
אשר זקוקים לכסף זה. ועדת הכנסת תוכל לקבוע שאת הקיצבה יש
לשלם לשאירים האחרים.

ע. איכילוב:

תכנון של הטעיף הזה ברור.

ה ר ח ל ט

סעיף 13 ינוסח כך:

לא היו שאירים סמוכים על שולחן אחד,
תקבע ועדת הכנסת למי מהם ישולמו
הקיצבאות או המשכורות המגיעות לפי
חוק זה ואופן חלוקתן ובאיזו מידה
יחולו עליהן במקרה זה הוראות סעיף 11.

ס ע פ"מ 14 15,16

היו"ר ב. אזניה:

אין יש לטחוק את המלים "והמשכורת על-פי
סעיף 7" לפי החלטתנו בסעיפים הקודמים
הפכה המשכורת להיות למענק.

י. ש. רוזנברג:

לדעתי סוגי הפתר אם נותנים לאלמנה
והיתומים ג' מים חודשיים ולא תשלום

חד-פעמי.

היו"ר ב. אזניה:

הבעיה היא בעיה של אפשרות שיקום.

ש. יוניצ'מן:

אפשר לכתוב שוועדת הכנסת תקבע אם
התשלום יהיה חד-פעמי או חודשי.

ח. למדן:

לדעתי, יש להשאיר כאן פתח פתוח לאלמנה,
לבחור באופן התשלום הרצוי לה.

ש. בנה:

האלמנה יכולה להחליט אם היא רוצה לקבל
את כל הכסף בבת-אחת או כל חודש, במשך
12 חודשים. הברירה יכולה להשאר בידה.

היו"ר ב. אזניה:

אני נוטה לכך שנמשיך לנהוג כפי שנהגנו:
לתת מענק חד-פעמי בגובה של 12 משכורות.

י. ש. רוזנברג:

אם כי אינני משוכנע בצדקת דעתך, אני
מקבל אותה.

א. תלמי:

אני מעלה שאלה לגבי סעיף 13, שהוועדה
קיבלה אותו לפני דקות מספר. האם הורים
שהיו סמוכים על שולחנו של חבר-הכנסת שנפטר, הם בחזקת שאירים
או לא?

ז. שר:

שאלה זו צריכה להפתר בסעיף ההגדרות
ולא כאן. זו שאלה עקרונית לגבי

החוק כולו.

היו"ר ב. אזניה:
שאלה זו מתקשרת לסעיף 13; ח"הכ תלמי העלתה שאלה זו, מכיון שהסעיף הזה נתן לוועדת הכנסת סמכות לקבוע כיצד תחולק הקיצבה בין השאירים. ועדת הכנסת יכולה לקבל על עצמה תפקיד רק בענין אלה הסמוכים על שולחן אחד. בזה היא עושה יוצא מן הכלל. היא לוקחת לעצמה סמכות משפטית לחלק את הקיצבה ביניהם. אבל רק בזה ולא יותר. בין הורים לבין ילדים אין אנו יכולים לחלק: היה לנו בנסיגוננו מקרה כזה, שהיתה אם זקנה והיו ילדים ואנחנו התלבטנו קצת בזה, עד אשר האם הזקנה והאלמנה אמרו לנו שהם בעצמם ידאגו לחלוקה המתאימה.

י. ש. רוזנברג:
אם לילדים יש הכנסה נוספת משלהם, וכל הכנסותיהם יחד עולות על משכורתו של חבר-הכנסת אותה שעה, מדוע לא ימנו להורים הזקנים הזקוקים לכסף? גם בחוק השופטים יש סעיף דומה.

א. ידין:
בכל החוק מדובר על שאירים כיחידה אחת. סעיף 13 הוא הסעיף היחיד המספל בשאלת החלוקה בין השאירים. אבל מדוע יש לדאוג רק לחלוקה בין אלה הסמוכים על שולחן אחד? האם כל אחד מן השאירים צריך לחתום על הקבלה? ואם יש תיבוק - גם הוא יחתום? כל השאלות האלו שוועדת הכנסת פותרת אותן כאן - זאני תומך בזה - עלולות להתעורר לאו דוקא כאשר השאירים סמוכים על-יד שולחן אחד. הן עלות להתעורר בכל מקרה שיש יותר משאיר אחד.

ז. שר:
מי הם שאירים? בדרך כלל אשה וילדיה הקטנים. במידה שאין אשה וילדים קטנים - ההורים. במידה ואלה אינם קיימים - יש תלויים קטינים אחרים. לפי החוק האזרחי, ילדים קטנים בדרך-כלל נתונים למרותה של האם. לכן, כל חוקי הגמלאות יוצאים מתוך הנחה שהקיצבה משתלמת לאם. לכן הסעיף הזה, בנוסח זה, הוכנס לכל חוקי הגמלאות. מה קורה אם ילדים נשלחו אל מחוץ לבית למוסד חינוכי או אם יש הורים - אמרו שבמקרים כאלה ועדת הכנסת תחליט. אם תקבלו את הצעת מר ידין, הרי למעשה בכל מקרה ומקרה של גמלה, מצטרף ועדת הכנסת לדון בו. השאלה היא, אם זהו מה שאתם רוצים.

י. ש. רוזנברג:
ההצעה היא, שבסעיף 1, במקום שמגדירים שאירים, יכללו את הדבר הזה.

היו"ר ב. אזניה:
אני מציע לא לעמוד על שכלולים. אם יהיה בהם צורך, אפשר יהיה תמיד להוסיף.

י. ש. רוזנברג:
לאמיתו של דבר כל הענין הזה אינו מעשי, ואין צורך לעמוד עליו.

היו"ר ב. אזניה:
אולי נמחוק את סעיף 14?

ז. שר:
הסעיף הזה מופיע בכל חוקי הגמלאות וגם כאן יש להשאירו.

ה ר ח ל ט

סעיף 14 ינוסח כך:
הקיצבאות לפי חוק זה ישולמו בתום כל חודש.

סעיפים 15 ו-16 נתקבלו כפי שהוצעו.

ס ע י ף :17

י. ש. רוזנברג:

אני מציע למחוק את הסעיף הזה, המדבר לא על קופת פנסיה בלבד, אלא גם על קופת תגמולין, דמי הבאה, זכויות סוציאליות. תמורת כל אלה קובע סעיף 4 לחוק שכר חברי-הכנסת שחברי-הכנסת יקבלו 11% ממשכורתם. כעת, מוציאים מתוך כל אלה רק את הפנסיה ומבטלים לגמרי את סעיף 4 הנ"ל. לדעתי זה לא נאה. אם יש תיקון הוא צריך לבוא בחוק שכר חברי-הכנסת. שם אפשר להקטין את האחוז, אבל כאן אין מקום לדבר על זה.

י. ש. רוזנברג: יש הצעה להקים קופת ביטוח.

היו"ר ב. אזניה:

בסעיף 4 לחוק שכר חברי-הכנסת לא נכללו כל-כך הרבה דברים. אם אנו רוצים להעביר את חוק הגמלאות, עלינו לבטל את סעיף 4.

י. ש. רוזנברג:

אני מטעים לזה שיש לשנות את סעיף 4. אבל התיקון צריך לבוא בחוק שכר חברי הכנסת ויש להביאו בד בבד עם חוק הגמלאות. הדבר הזה יבליט את הקטנת 11% יותר מאשר ע"י סעיף המוסיף על ביטול סעיף בחוק אחר.

ש. שורש:

אני צריכים להוסיף בפני הציבור ולאמר ברורות שביטלנו את ה-11%. אם תהיה תביעה כעבור זמן-מה נוכל לדון בה.

היו"ר ב. אזניה:

אני מודיע לוועדה כי אני עצמי, המחסיף, נאבקתי קשה על ענין זה של אי-ההזרה ה-11%, שקיבלנו בעבר.

בכל החוק היו לי כמה וכמה דברים שנאבקתי עליהם. קודם כל על החוק עצמו. לא נוכל לעזור בעניינים. אני יודע שמצבם הפיננאסי של כמה חברי-כנסת אינו קל, והוא יתאי להיות עוד יותר קשה כאשר יורידו להם את ה-65 לירות. אבל אין דרך אחרת. אם אדם יעזוב את הכנסת בטרם היה זכאי לקיצבה, הוא יקבל את ה-11% שהצטברו במשך כל זמן כהונתו ושלא קיבל אותם. אוננים בשבילו את ה-11%.

ב. גיר:

אני מציע להשאיר את הסעיף כפי שהוא. קיבלנו כל השנים 11% ואיננו מחזירים אותם - ויש בכסף הזה כדי כיסוי כל אותן הוצאות שעליהן דיברו כאן.

ש. בבה:

אינני מתרשם מזה שאומרים לי שאנו מעמידים בסכנה את עצם החוק הזה. בטוחני שבין חברי-הכנסת יש כאלה שאם תשאלו אותם מה עדיף, החוק או אותם 65 ל"י, הפטורים ממס-הכנסה, שהם מקבלים היום - ימצאו רבים שיוותרו על החוק, ונלבד שלא יפסידו את הכסף הזה.

כאשר הצעת החוק הובאה לוועדת המשנה הוצעו הצעות שונות כיצד להחזיר לחברי-הכנסת את הסכום הזה, או לפחות חלק ממנו. היתה הצעה להשיב את הכסף באמצעות אש"ל. יכולים להציע שחרור ממס-הכנסה לכיסוי הוצאות של רכישת ספרים. אני מציע שוועדת המשנה תתכנס ותדון בשאלה זו. בשבילי זה יונקסום. ביטולו של סעיף 4 חייב לבוא יחד עם תיקון מתאים לכיסוי חלק מן הכסף הזה, אבל בצורה כזאת שנוכל להוסיף בפני הציבור ולאמר לו ברורות שביטלנו מה שהיה עד עכשיו.

היו"ר ב. אזניה:

עלי לאמר במלים שאינן משתמעות לשתי פנים: גם בשבילי יש יונקסום. אפשר

גם לא להביא את החוק הזה.

אין לכם ציבור בחיים הנוכחיים ובמסטר החיים בעולם שאין בו דיפרנציאציה סוציאלית. גם בין חברי הכנסת יש בענין זה מי שיש מעונין יותר ב-11% ומי שמעונין יותר בחוק. יש דיפרנציאציה סוציאלית חברתית ברורה מאד. ההבדל הוא בין אלה שהסיכוי הטבעי שלהם הוא להשאיר הרבה זמן בכנסת, ואלה אומרים שחוק זה אינו כל כך חשוב ודחוף ובינתיים ופסידו. - לבין האחרים,

ש. בנה:

אבל, אנחנו כאן בוועדה מייצגים את האינטרסים של חברי-הכנסת שאינם בין הראשונים. מה יהיה עליהם? אני מוכן לדחות. אבל אני רוצה שהוועדה תדע שחבר-הכנסת בנה ביקש ממני לא להתערב. קיימתי את דברי - לא התערבתי, בענין הפיצוי ל-11%.

ש. בנה:

לא ניצלתי את כל האפשרויות. אני מוכן להמשיך בזה.

היו"ר ב. אזניה:

אנו יכולים לגמור את החוק, ונוכל לחזור לזה. אנו מתקרבים למועד מסוים - הבחירות לכנסת הרביעית - למה לנו לדחות את הבאת החוק?

ח. למדן:

אני נגד כל יונקסום בענין זה. מה שעשה היום ח"כ בנה יש בו טעם לפגם. אינני שייכת לאותם חברי-הכנסת שיש להם כספים בבנק, אבל כאשר אני דנה על ענין זה אני משתדלת לא לראות את עצמי, אלא את יתר חברי-הכנסת.

הכלל פשוט: אם נותנים קיצבאות מבטלים את ה-11% שנתנו לביטוח. אם אתה טוען שחברי-הכנסת מקופחים - אתה יכול להלחם על שכר חברי-הכנסת. מה זה שייך לענין זה? ברצע שאתה מתנה את זה, אתה עושה עוול לעצמך, לסיעתך, לכנסת. אני מייעצת לך להוריד את התנגדותך.

גם אני אינני מסכימה בלב שלם לדברים אחרים בחוק. אבל אנו מקבלים את הדברים המשותפים לכולנו. אם חברי הכנסת מקופחים - נמצא דרך לשפר את מצבם.

י. ש. רוזנברג:

בדברי התכוונתי שהתיקון לסעיף 4 לא יובא בחוק הגמלאות. אלא יחד עם החוק הזה נביא תיקון לחוק שכר חברי-הכנסת שלפיו מבטלים את ה-11% שניתנו לחברי-הכנסת לביטוח ובמקום יקבלו 1% או 2%, בשביל זכויות סוציאליות אחרות. דוקא החוק המיוחד יבליט את הביטול.

היו"ר ב. אזניה:

זה מה שאנו מבקשים לבטל. אם רואים הישב בחוק - נגיש אותו. אם לא -

לא נגיש.

ש. בנה:

אני מציע שבחליט בענין זה בישיבה הבאה.

ע. איכילוב:

מלבד השאלה הזאת אני מציע שנדון גם בשאלת ביל 60. אני מציע שמי שהיה בן 60 יקבל 6% בשביל כל השנים ולא לפי 4% ולפי 6%, לפי שנות כהונת וגילו.

היו"ר ב. אזניה:

איננו דנים בזה עכשיו.

סעיף 18:

ז. שר:

הוחלט של החוק הוא רטרואקטיבי.
כלומר, כל מה שנעשה עד לקבלת החוק
החדש חוקי. לכן, תחילתו של החוק היא מיום כינוסה של הכנסת
הראשונה. המענק בשעור של 11% לא היה קיים עד כה, ולכן תחילתו
של הסעיף הקובע זכות למענק היא מיום תחילתו של חוק זה.

י. ש. רוזנברג:

הניסוח של הסעיף הזה איננו אסטטי.
אני מציע למחוק אותו. תוקפו של
החוק הוא רטרואקטיבי, אבל אין זה נאה לבטל חוק באופן רטרואקטיבי.
אני מציע לכתוב שהחיסוב של חוק זה הוא מיום כינוסה של הכנסת
הראשונה. (ז. שר: הדבר הזה ברור לפי סעיף 6). אם הוא ברור,
אין צורך לחזור על זה גם כאן.

א. ידין:

לדעתי, אפשר למחוק את הסעיף הזה.
השאלה היחידה הבאה בחשבון היא אם
תקופת כהונה בכנסת לפני החוק הזה נאה בחשבון או לא. על שאלה
זו משיב סעיף מיוחד.

ז. שר:

באותו מקום שבו מגדירים את "חבר-הכנסת"
אפשר להוסיף "חבר-כנסת לרבות מי שהיה
חבר-הכנסת לפי חוק המעבר". ז"א שהיה חבר במועצת המדינה הזמנית.

היו"ר ב. אזניה:

צריך להיות ברור: אלה שהיו בכנסת
הראשונה והשניה וזכאים לקיצבה לפי חוק
זה - הם יקבלו את הקיצבה המגיעה להם. יש 7 חברים כאלה בניהול
בכנסת הראשונה והשניה והם מעל לגיל 50. מדוע לא יקבלו את הקיצבה?

י. ש. רוזנברג:

אם אינם מקבלים את המענק - מדוע יקבלו?

ח. למדן:

גם לנו מצרפים לחישוב השנים את הכנסת
הראשונה, אשר בה לא שילמו לנו מענק.

היו"ר ב. אזניה:

השאלה היא פשוטה מאד: מדובר לא על זה
אם לחברי-הכנסת השלישית יצרפו את הזמן
שהיו בכנסת הראשונה והשניה - זה ברור שכן. השאלה היא מה דינם של
חברי-הכנסת שהיו בכנסת הראשונה והשניה והם למעלה מגיל 50 - להם
צריך לשלם. זה הנוסח הצנוע ביותר.

א. ידין:

אני מציע שהגמלאות לפי חוק זה יינתנו
לחבר-הכנסת שחדל להיות חבר-הכנסת או
נפטר, כאילו היה החוק בר-תוקף בשעה שפרש או נפטר, אלא אם כן
קיבלו בזמנו מענק. את הדברים שקיבלו בזמנם צריך לקחת בחשבון.

ח. למדן:

אם הם קיבלו פעם אין זאת אומרת שלפי החוק
הזה צריך לתת להם עוד הפעם. צריך להשלים
ולקחת בחשבון את אשר קיבלו. למשל, חברי הכנסת הכרמלי וטביב שהיו
6 שנים בכנסת... (היו"ר: אני מדבר על החיים).

א. תלמי:

חבר-כנסת שהיה שנתיים בכנסת הראשונה
והיה 4 שנים בכנסת השניה, והיה בן 51
כאשר פרש - מגיעה לו קיצבה או לא?

ברור שמגיע להם - מהיום.

ש. שורש:

מגיע להם מאז.

ז. שר:

לפי מה שכתוב כאן - מגיע להם מאז.

י. ש. רוזנברג:

קיבלנו שמצרפים כל תקופות הכהונה יחד, ואם הוא חוזר לכנסת ניתנת לו הברירה להחזיר את המענק ולצרף את התקופה לחישוב הקיצבה, או לא להחזיר אותה ולא לצרף את התקופה. מתעוררת השאלה של אותם חברי-כנסת שלא קיבלו 11% ואין להם מה להחזיר.

ש. בבה:

הייתי 6 שנים חברת-הכנסת ולא קיבלתי דבר.

ח. למדן:

לא קיבלת מענק בפרישתך, אבל קיבלת במשך השנים.

הי"ר ב. אזניה:

11% לא ניתנו בזמן הכנסת הראשונה.

ח. למדן:

יחזירו רק מה שקיבלו.

ש. יונצ'מן:

בכנסת הראשונה, בחוק היסודי נקבע כי חברי-הכנסת מקבלים 10 ל"י לחודש.

ש. בבה:

אח"כ קבעו את ה-11%.

מי שביה חבר-כנסת 6 שנים, והוא מעל לגיל 50, וחי, מקבל קיצבה מהיום, ואין מנכים לו דבר, כיון שאיננו מנכים גם מעצמנו.

הי"ר ב. אזניה:

וחבר-כנסת שנפטר והיה זכאי לקיצבה ומשפחתו קיבלה מענק בשעור של 12 חדשי משכורת - האם המשפחה צריכה להחזיר את המענק כדי לקבל את הקיצבה?

ש. שורש:

בין הנפטרים אין אף אחד שהיה 6 שנים בכנסת.

ב. ניר:

אני מבין שכולנו מאוחדים בזה שחברי-הכנסת שפדשו לפני קבלת חוק זה דינם מהיום והלאה כאילו היה החוק הזה חל עליהם.

י. ש. רוזנברג:

הקיצבה תשתלם להם מהיום, אבל בגובה של משכורתם האחרונה.

א. ידין:

משלמים את הקיצבה בהתאם למשכורת של חברי-הכנסת אותה שעה.

ש. יוניצ'מן:

מי שחדל להיות חבר-כנסת לפני תחילתו של חוק זה יהיה זכאי לקיצבות לפי חוק זה, כאילו החוק הזה חל עליו והוא דין לגבי שאיריהם של חברי-הכנסת, אולם יונא בחשבון כל סכום ששולם להם עם פטירת חבר-הכנסת.

הי"ר ב. אזניה:

אולי אפשר למצוא פתרון לבעיה שאנו מתלבטים בה ע"י זה שתחילתו של חוק זה תהיה

ש. בבה:

מאוקטובר 1958?

אני מבקש שתחילתו של חוק זה
תחיל ביום שבו יתפרסם.

היו"ר ב. אזניה:

אפשר לכתוב שתחילתו של החוק היא
ב-1.4.58.

א. ידין:

במקרה שחבר-הכנסת פורש מן הכנסת אחרי
6 שנות כהונה, והוא נפטר לאחר שפרש,
ואשתו עוד לא הגיעה לגיל 45, ויש לה ילדים קטנים - מה דינה?

ג. מועדי:

כאשר פרש מן הכנסת בטרם היה זכאי
לקיצבה, הוא קיבל את המענק בגובה

היו"ר ב. אזניה:

11%.

אם חלים שינויים במשפחתו של מי שהיה
חבר-הכנסת, אין הכנסת מלווה אותו

ח. למדן:

בכל השינויים האלה.

אינני מבין מדוע יש פגם אסטטי
בזה ונקבע את תחילת תוקפו של החוק
באוקטובר 1958. זה יכול לפתור את הבעיה.

ש. בבה:

אני מציעה את ה-1 ביוני 1958.

ח. למדן:

אם קבלת החוק תשתהה - אפשר יהיה
לשנות את התאריך.

א. ידין:

אני מציע לקבוע את ה-1.5.58.

היו"ר ב. אזניה:

כאשר דנו על גיל 60 הציעו שמי
שהגיע לגיל 60 משלמים לו בעד שנים
וזה נתקבל. בנוסח נפלה כאן טעות.

ח. למדן:

נחזור לזה בקריאה השלישית.

ש. בבה:

אני מעלה עוד הפעם את הבעיה שהעליתי
בישיבה הקודמת: בעיית הקיצבה של
יו"ר הכנסת. אני מבקש שבשבוע הבא נקיים דיון בשאלה זו.

היו"ר ב. אזניה:

הישיבה ננעלה בשעה 11.30